PORTAL OBERT

Nº45 DESEMBRE 1992

SEMINARI DE BARCELONA

Un dels anys més esperats, el mític '92, és a punt d'acabar-se. Exposicions, Jocs, obres públiques i expectatives que al seu moment es van generar, queden ja com una cosa del passat.

Algú ha dit: la festa ja s'ha acabat, ara és l'hora de rentar els plats, de fer la digestió i de passar comptes; però, qui pagarà?.

Sembla que aquesta pregunta comença a trobar resposta veient com es comença a produir una regressió econòmica, una pèrdua de llocs de treball, unes devaluacions de la moneda. Moltes persones es pregunten: què ens espera per al 93 i els propers anys ?

S'han millorat moltes coses, però se'ns presenten nous problemes molt greus que hem d'afrontar: atur, marginacions, immigrats, droga i SIDA, conflictes familiars, manca de sentit per a moltes persones, desencís de la política i manca de valors morals i cristians en moltes persones de la nostra societat.

Tot això ens interessa i ens preocupa, i ens cal revisar com hi hem d'estar presents i actius en aquest moment de la nostra història.

Què farem perquè l'Evangeli de Jesús ressoni cada vegada més com a Bona Notícia de Salvació ?

I ARA QUÈ?

Ara comença un temps nou i diferent que té per herència la història passada, però que l'Església ens presenta com a Temps d'Esperança. Espera del Senyor, i espera que el seu Regne es vagi obrint camí en les nostres vides i el nostre món. No pot ser un temps perdut per la lamentació, ni per l'enyorança d'èpoques passades, sinó un temps per a viure i preparar un nou moment de la història, amb més solidaritat, més justícia, més germanor, més pau.

Per a encetar aquests nous temps, per a ajudar-nos a fer camí, i per a fer-lo plegats amb la força de l'Esperit, l'Església ens presenta un Pla Pastoral, un Congrés de Catequesi i un Concili provincial català. Són uns instruments que no podrem deixar d'utilitzar.

No pot pas decaure la nostra esperança. Esperem la vinguda del Senyor, el cel nou i la terra nova. Per això clamem: "Veniu, Senyor Jesús!".

BON NADAL a tots!!

Gravat extret d'una auca catequètica del segle XVIII.
Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona.

A tots els qui estimeu el Seminari Conciliar de Barcelona i llegiu amb interès la seva revista "Portal Obert" us desitgem un Sant Nadal i un Nou Any 1993 ben ple de les benediccions del Senyor.

Joan E. Vives
Rector.

NOU CURS 92/93

22 NOUS SEMINARISTES

No és fàcil resumir el calendari de les activitats que hem fet ja en aquest primer trimestre: tot principi de curs és ple d'activitats, celebracions...

Per començar, el **30 de setembre** vam inaugurar el curs del Seminari, amb 22 noves incorporacions, un nou formador, Mn. Salvador Bacardit, i novetats a totes les cases. El Sr. Arquebisbe ens encoratjava amb la seva presència. Poc després, el **14 d'octubre**, presidia la inauguració del curs de les Facultats de Teologia i de Filosofia. Mn. Via i Taltavull va ser l'encarregat de presentar la lliçó inaugural.

Durant el mes d'**octubre** cal destacar com a important l'acte d'homenatge i presentació de la Miscel.lània en honor del Sr. Cardenal Narcís Jubany a la qual vam assistir-hi un bon grup de seminaristes.

Pel que fa a les celebracions, és d'esment obligat la del 17è. aniversari del trasllat del cos del Dr. Pere Tarrés i Claret a la parròquia de St. Vicenç de Sarrià, el dia **6 de novembre.** Enguany es va encarregar al Seminari de Barcelona aquesta celebració, dins la qual el Sr. Arquebisbe va conferir l'Admissió als Ordes a 13 companys: David Amado, Narcís Ribot, Xavier Pagès, Josep Ll. Aguilar, Xavier Cardona, Josep Gassó, Josep Mª Fons, Jesús M. Martínez, Pere Milà, Miquel A. Pérez, Joan P. Pulido, Francesc Gimeno i Rafel Méndez. Pocs dies abans havien rebut l'acolitat i, alguns d'ells, també el lectorat, de mans del Sr. Bisbe Auxiliar Carles Soler. Amb aquest pas s'encaminen ja de dret cap al diaconat i presbiterat. És un bon motiu de joia per a tots nosaltres.

També es va viure com un gran goig la festa del Beat Francesc Palau, el dia **7 de novembre** perquè hi celebràrem el 70è aniversari de la presència de la Comunitat de Carmelites Missioneres al Seminari, i el 75è aniversari de la professió religiosa de la germana Felicitat Massana: tota una vida al servei dels futurs preveres de la Diòcesi. N'estem molt contents, doncs, de tenir-la entre nosaltres.

El dia **10 del mateix mes de novembre** vam celebrar l'Eucaristia pels sacerdots difunts, presidida pel Sr. Bisbe Ramon Daumal. I el **dia 23**, l'Eucaristia pels familiars, amics i benefactors difunts del Seminari.

Quant al capítol d'ordenacions, també han estat nombroses durant aquest trimestre: Agustí Panyella i Enric Hidalgo han rebut el diaconat, i Carles Catasús, Francesc Blanco, Josep Esplugues i Angel Sigüenza, el presbiterat. Enhorabona a tots!.

Pel que fa al pla formatiu d'aquest curs, destaca sobretot el tractament aprofundit de l'exhortació postsinodal del Papa Joan Pau II, "Pastores Dabo Vobis". Per això les Jornades de Formació giraran enguany sobre diferents aspectes d'aquest valuós document. Ja ens n'han vingut a parlar Mn. Joan Busquets, el dia 6 de novembre, i Mn. Boix i Mn. Jorba, el dia 4 de desembre. Els dies posteriors a les Jornades vam fer el corresponent recés mensual a cada residència, i hem tingut alguna activitat d'obertura al món cultural barceloní.

Durant el mes de novembre també s'han anat fent dues trobades amb els Pares dels seminaristes. És un dia familiar que apreciem i valorem com un bon enriquiment. El Sr. Arquebisbe s'hi va poder fer present al Convictori, la qual cosa és molt d'agrair.

També s'han anat succeint les xerrades de formació espiritual - enguany giren entorn del raicalisme evangèlic del prevere, començant amb el celibat-, les reunions dels àmbits formatius com Seminaristes en Món Obrer, excursionisme, pastoral sanitària... com activitats ja habituals. Aquest curs s'ha potenciat molt la presència de diferents convidats a les nostres comunitats per tal de conèixer i compartir les seves activitats eclesials, humanes, culturals, etc. N'està sent també un enriquiment molt positiu.

Per concloure aquest trimestre, hem tingut la celebració del Dinar i la Festa del Nadal, amb la gresca que això porta.

Avançant ja esdeveniments d'aquest proper Any Nou 1993, esperem trobar-nos tots a la Jornada de Preveres del dia 7 de gener i també en el Romiatge a Montserrat que farem el dia 8.

Bon Nadal a tots... i fins al pròxim any 1993.

HOMER VAL
Segon de teologia

HOMENATGE-MISCEL·LÀNIA

GRÀCIES, CARDENAL JUBANY

Segons el Diccionari de la llengua catalana un cardenal és "un alt dignatari eclesiàstic, assistent del Papa", però per a la nostra Església catalana el Cardenal Narcís Jubany, "el nostre cardenal de Catalunya" -com va dir el President del Parlament Sr. Joaquim Xicoy- és molt més que això; un home d'Església que ha donat la seva vida a la nostra terra. Fruit d'aquesta tasca pastoral és l'estimació que el nostre poble li va voler mostrar el dia 29 d'octubre, festa de Sant Narcís, al Palau de la Música Catalana.

L'acte va esdevenir un homenatge íntim, familiar, dins d'un marc musical. Es va començar amb un recital del Cor de Cambra del Palau que va interpretar obres de Bach, Rossini, Monsalvatge i tres cançons tradicionals catalanes. Després del petit recital fou presentat l'acte per Mn. Josep M. Aragonès, el qual va centrar la personalitat del Cardenal amb dues claus interpretatives: l'Església i Catalunya. A continuació el Sr. Antoni Bascompte li lliurà el volum de la miscel.lània.

El nostre arquebisbe Ricard Maria Carles afirmà que aquest homenatge era un "deute públic", tot fent un resum dels fets més significatius del seu pontificat a la nostra diòcesi: el seu impuls decidit al Concili (col.legialitat i pastoralitat dels bisbes, teologia del laïcat i de l'espiritualitat del matrimoni) amb el desig de portar-lo a la vida en àrees com la litúrgia, les institucions col.legials, la reforma econòmica encomanada als laics...; l'encarnació en la realitat catalana

i les seves institucions culturals; el seu servei a l'Església universal; el seu gran sentit de tacte, constructor de ponts de diàleg en moments difícils. I va cloure el seu discurs amb unes emotives paraules: "aquest homenatge no és un comiat".

Estava anunciada l'assistència del President de la Generalitat Sr. Jordi Pujol, però no va poder assistir-hi, i el Sr. Joan Rigol, com a representant seu, llegí una carta personal del President en la qual recordava la unió indestriable entre Catalunya i l'Església.

Va ser una sorpresa la presència a l'acte de l'alcalde de Barcelona Sr. Pasqual Maragall, que remarcà l'estreta col.laboració entre el Bisbat i l'Ajuntament en temes d'urbanisme així com en la creació de la Universitat Ramon Llull.

La càlida intervenció -sense papers- del President del Parlament, Sr. Joaquim Xicoy, aixecà els aplaudiments del públic convidat vers la figura del Cardenal, destacant la seva confiança en la Providència en moments difícils, la fidelitat al país i la seva cultura humanística.

Finalment arribà el moment més esperat: les paraules del mateix Dr. Jubany. Va dirigir-se a tots els assistents amb un senzill "amics!", i des d'aquesta mateixa senzillesa va explicar la seva negativa a acceptar qualsevol homenatge, però davant dels esdeveniments es va veure "forçat" a rebre'l. Va fer un breu repàs del seu ministeri des de la seva terra gironina fins la seva estimada Barcelona, però va anar més enllà, fent una crida a l'acció evangelitzadora principalment en el món de la cultura, necessitada de "llibres i escrits que diguin amb paraula clara el pensament cristià". Amb força digué: "sigueu fidels al vostre compromís, sense complexos, a Déu i a la nostra terra catalana". Criticant el materialisme radical cità unes paraules del poeta Joan Maragall: "el que li falta a Barcelona i Catalunya és l'amor".

I en aquest marc va ser especialment emotiva la cloenda amb la interpretació d'"El cant dels ocells". Ara ens toca a cada un de nosaltres portar aquest "cant" de cristians "que confessen amb senzillesa, però amb seguretat i coratge, la fe en Jesucrist".

JOSEP MONFORT MENGOD
Tercer de teologia

CARMELITES DESCALCES

70 ANYS, A PUNT

"Tu saps, Església santa, que si visc, visc per tu i per a tu..." Segur que les paraules del beat Francesc Palau i Quer ressonaren als cors de les Carmelites Missioneres que aquell mes de setembre de 1922 van entrar per primera vegada al Seminari Conciliar. Així establiren la seva comunitat sota l'advocació de la "Puríssima Concepció", que poc després fou canviada per la de Sant Josep, amb la finalitat de tenir cura de la sagristia, de la cuina i del rober. Pocs dies després, en el mateix mes de setembre de 1922, s'hi va afegir un nou grup de germanes, entre les quals hi havia la Gna. Felicitat Massana, present encara avui entre nosaltres, i que enguany celebra amb joia el seu 75è aniversari de vida religiosa.

Si el pare Palau, ferm en el seu propòsit de respondre fidelment al seu compromís vocacional, es dedicà a fomentar l'oració per l'Església, les Carmelites Missioneres han convertit aquesta oració en el centre de la seva vida interior i del seu servei apostòlic. I a l'Església -Cos de Crist-, constituïda per l'Esperit com a Sagrament universal de salvació, consagren la seva vida i testimonien, per la professió dels consells evangèlics, "la vida nova i eterna que ha estat comprada per la redempció de Jesucrist i proclamen més per endavant la resurrecció futura i la glòria del Regne Celestial" (L.G.,44).

«Tu saps, Església santa, que si visc, visc per tu i per a tu...»

L'Església de Crist és l'Església universal, és a dir, la comunitat universal dels deixebles del Senyor. D'ella van rebre origen les diverses Esglésies locals, com a realitzacions particulars d'aquesta una i única Església de Jesucrist. Per això, al mateix cor de l'Església de Barcelona, el Seminari és "una continuació en l'Església, de l'íntima comunitat apostòlica formada entorn de Jesús", on ens preparem a "prolongar en l'Església i en la història la presència redemptora de Jesucrist, el Bon Pastor" (Pastores dabo vobis, 60).

Durant 70 anys el nostre Seminari ha vist l'entrega generosa de les Carmelites Missioneres que, des de l'oració contemplativa i el servei ocult, ens indiquen que "l'obra gran de Déu en l'home es realitza al seu interior". Amb la seva tasca amagada, de vegades monòtona, ensems silenciosa, ens ofereixen una presència materna que no necessita paraules per a ser copsada, ni grans discursos, perquè parla el llenguatge del cor. D'un cor que estima perquè "l'amor tot ho creu possible". D'un cor que prega el Senyor dels sembrats pels nous treballadors que escoltaran la seva crida.

Que la nostra vida de seminaristes, acompanyada de les pregàries de les Germanes Carmelites, sigui plena d'amor a l'Església, la nostra Mare, perquè pugui aparèixer i sigui sempre "gloriosa, sense màcula ni arruga o res de semblant, sinó santa i immaculada" (Ef.5,27).

CUSTODI BALLESTER
Segon de filosofia

PRIMERA JORNADA DE FORMACIÓ

«US DONARÉ PASTORS segons el meu cor» (Jr 3,15)

El 6 de Novembre, el Rector del Seminari Interdiocesà, Mn. Joan Busquets, va comentar el significat i el contingut d'aquesta exhortació postsinodal del Papa Joan Pau II, que respon a la qüestió de com ha d'ésser la formació dels actuals preveres.

El prevere continua la presència de Crist a l'Església.

El prevere continua la presència de Crist a l'Església.

El sacerdoci no és un fet que dignifiqui, sinó que ens porta a servir els altres, com Jesucrist, en unió amb el bisbe i els altres preveres, al servei de Déu.

Després encetà un tema que ens toca ben de prop: la formació dins el Seminari. Com ha de ser el temps en què el candidat es transforma amb docilitat i amb amor, per tal de preparar-se en tots els aspectes de la formació?

La formació Humana: Hem de ser persones responsables, aptes per a representar Jesucrist a la terra, madurs en la nostra afectivitat, etc...

La formació Espiritual: Molt lligada a la maduresa humana, l'espiritualitat consisteix en la imitació del Crist com a Bon Pastor. Hem de ser, per tant, homes d'oració, però també de servei.

La formació Intel.lectual: S'ha d'adquirir un coneixement sòlid i

complet del Cristianisme per tal de poder orientar el Poble.

La formació Pastoral: Tot Seminari vol preparar pastors per a la comunitat. Cal una iniciació gradual en els compromisos pastorals.

Finalment Mn. Busquets va assenyalar que el Seminari no és cap comunitat d'amics, o d'estudiants, sinó que és, per damunt de tot, una comunitat eclesial convocada pel bisbe, la qual forma els candidats al sacerdoci. És importantíssim gaudir d'aquest temps de seminari, amb aquest clima solidari, alegre, de disciplina (sense arribar al rigor).

Després d'això es va obrir el col·loqui on va sortir, d'entre altres, la qüestió sobre la relació del seminarista amb la seva comunitat d'origen, i les posteriors associacions en què després pot participar. Mn. Busquets va subratllar la diocesaneïtat del prevere. Per això va donar importància a les relacions arxiprestals i de zona pastoral o demarcació. Cal per tant, no marginar-se, ni aïllar-se, ni, és clar, aïllar o marginar ningú, deixant-se portar per antipaties. D'aquí la importància de l'existència dels grups de revisió de vida, o de trobades més d'amistat i festives, o espirituals, etc...

Una altra qüestió que sortí va ser la formació pastoral: el seminarista no pot ficar-se totalment a la pastoral quan ha d'estar fent uns estudis de teologia o filosofia. I és ben veritat que el temps seminarístic és com una manta curta, quan vols fer molt d'una cosa, en deixes d'altres. Per això cal trobar un equilibri a l'hora de desenvolupar tots els aspectes de la formació.

MARC MORENO
Curs Introductori

"VINE I SEGUEIX-ME" (Mt 19,21)

PRESENTACIÓ DELS

Josep Monfort i Mengod
Vaig néixer a Barcelona fa 27 anys. Sóc psicòleg, especialitzat en Psicologia cognitiva. Mentre feia la carrera vaig començar com a laic els estudis de Teologia, cursant el tres primers cursos. Vaig fer quart a Toledo i aquest any curso cinquè ja de nou a casa. Col.laboro a la meva parròquia d'origen, Sant Joan Mª Vianney, a Sants. ¿Les meves afeccions? Destacaria viatjar (a ser possible en cotxe i amb un parell de bons amics).

Vicenç Guinot Gómez
Vaig néixer a Barcelona fa 23 anys en una família de sis germans, de la qual cosa dono moltes gràcies a Déu. Vaig estudiar empresarials a la Universitat de Barcelona i en acabar vaig fer la filosofia a la Universitat de Navarra. Enguany faig primer de teologia amb un curs molt "legal". Col.laboro a la parròquia de Sant Salvador d'Horta del Poble Sec.

Ignasi Fuster i Camp
Tinc 22 anys i després de quatre anys d'estudi i seminari a Pamplona, m'he incorporat enguany al Seminari de Barcelona. Faig el tercer curs de teologia. De família barcelonina, encara que vivint a Tarragona.Col.laboro amb Mn.Pere Campanyà a la parròquia de Sant Ot. Afeccionat i impulsador de la pràctica de l'esport: futbol, natació, excursionisme i ciclisme.

Joan Carles Montserrat i Pulido
Sóc barceloní, tinc 31 anys. Vaig estudiar enginyeria de telecomunicacions i vaig ser professor. Després de fer quatre cursos al Seminari de Toledo he tornat a la nostra diòcesi. Actualment estic matriculat a tercer de teologia, residint a Diputació, i més que ajudant, aprenent a la parròquia de Santa Tecla. Comptem amb les vostres pregàries al Senyor perquè un dia esdevinguem sacerdots segons el seu cor.

Antoni Suriol
M'alegra poder compartir amb vosaltres aquest camí de Jesús. Enguany he començat el curs introductori. Anteriorment he treballat bàsicament en el camp i he participat en diverses tasques pastorals a la meva parròquia de Vilobí del Penedès, també a la JARC i en els consells pastorals de la parròquia i de l'arxiprestat. Tinc 35 anys i desitjo que el Senyor ens ajudi a caminar.

Adolf Pujol Camprubí
Tinc 48 anys. Sóc fill de la Colònia Guixaró, comarca del Berguedà, però ja molts anys que visc a Barcelona. Des dels 18 anys que he treballat de pastisser i he compaginat la feina amb diverses tasques parroquials. Ara estic a la parròquia de Sant Martí de Provençals. Després de quatre anys de camí vers el diaconat

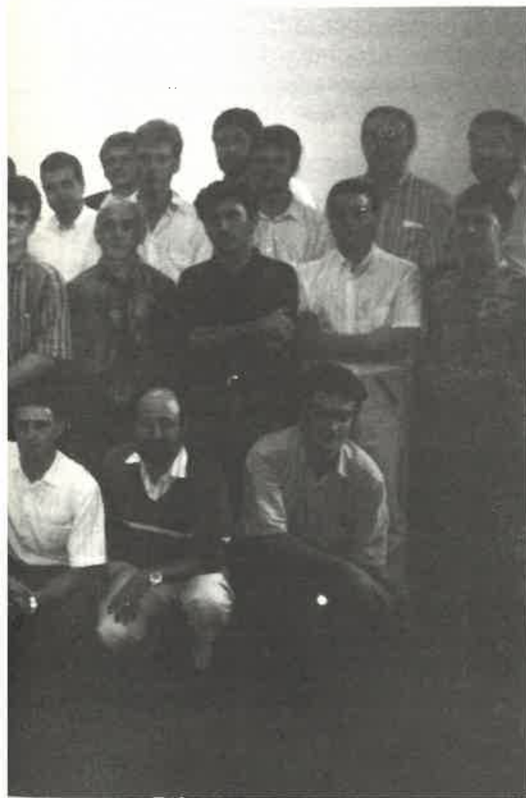

permanent avui em trobo al Seminari fent camí vers el presbiterat. El Senyor em guia per bons camins, igual que a tots vosaltres. GRàCIES SENYOR!.

Joan Carles Serra i Permanyer
Hola nois! Sóc en Joan Carles Serra i Permanyer. Sóc de Sabadell i resideixo a la parròquia

22 NOUS SEMINARISTES

de Sant Miquel dels Sants després d'haver estat a Sant Celoni, en acabar una etapa de vida religiosa. Els dimarts i dimecres comparteixo la meva vida amb la dels seminaristes de la residència de la Sagrera. Tinc ben acabada la llicència en Teologia Sistemàtica i en aquests moments em trobo a l'etapa diaconal.

David González
Tinc 21 anys i sóc de Mataró (cap gros) de la parròquia de Maria Auxiliadora. Estic en el moviment de la JOC-JOBAC com a iniciador i en l'equip responsable d'iniciació. He estudiat F.P. de laboratori, i aquest últim any vaig estudiar a l'Institut de Teologia fent el primer curs. També treballava en un restaurant i fent suplències de laboratori clínic.

Marc Moreno
Sóc del Prat de Llobregat. Formo part del MCEC fent de monitor a l'Esplai Quia de Sant Cosme. Després de 6 anys a la Conreria em sento empès a continuar aquesta crida cap al ministeri sacerdotal.

Víctor M. Galindo
Tinc 23 anys i col.laboro en la parròquia del Corpus Christi i a l'Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia. Pertanyo al MCEC i he treballat com a educador en una escola.

Josep Ramon Ruíz Ramón
Tinc 19 anys. Vinc del Seminari Menor i ara començo aquesta nova etapa amb alegria i seriositat alhora. Espero que ens ajudeu en el nostre camí.

Vicenç García i Tomàs
Sóc del barri hospitalenc de Collblanc. Col·laboro en la parròquia de Josepets de Gràcia i a Sta. Teresina de l'Infant Jesús en el camp de la pastoral dels sord-muts. Aquest any, amb joia i esperança, començo amb vosaltres la formació vers el ministeri presbiteral.

Felip Simón
Sóc de Sabadell de la parròquia del Sagrat Cor del barri de Ca N'Oriac. Tinc 20 anys, visc al Convictori i estic fent introductori.

Josep Lluís Tejero
Tinc 24 anys i sóc de Mataró, de la parròquia de la Mare de Déu de l'Esperança. Aquest any he començat introductori al Convictori.

Josep Vicenç Moragues
Tinc 23 anys i visc al Convictori. Abans d'això vivia a casa meva i era més jove. Altres detalls de la meva vida són que vinc de la parròquia de Josepets de Gràcia i que sóc membre i responsable del Moviment HORA-3.

David Masobro
Tinc 22 anys i visc al Poblenou. Estic a la parròquia de Santa Maria del Taulat. Abans d'entrar al Seminari havia fet estudis de Biblioteconomia, i col.laborava a la JOBAC. Espero que aquests anys em serveixin per descobrir allò que Déu vol de mi.

Xavier Moretó
Tinc 29 anys. Porto dos anys treballant com a Enginyer Tècnic Mecànic. La meva conversió es va produir assistint als cursets diocesans de Cristiandat. Aquests van tenir la seva continuïtat a les reunions setmanals dels cursetistes. En el marc d'aquestes trobades va anar augmentant la meva pietat fins arribar al convenciment de la meva vocació.

Enric Casellas
Sóc d'un poble del Penedès anomenat Santa Oliva i ara estic a la parròquia de Santa Maria dels Desemparats de l'Hospitalet.

També han entrat enguany: **Albert Sols, Xavier Dorado, Miquel Ribes i Benjamí Sánchez.**

ENTREVISTA AL NOU RECTOR DEL SEMINARI MENOR

Des d'aquest curs, Mn. Josep Anton Arenas és el nou Rector del Seminari Menor de la Conreria, en substitució de Mn. Antoni Oriol, el qual ha estat traslladat a la parròquia de Sant Miquel, al barri de la Barceloneta. Mn. Arenas és, no cal dir-ho, un capellà amb un llarg currículum pastoral a la nostra diòcesi, i l'equip del Portal Obert vam creure obligada aquesta entrevista al Rector del Seminari Menor, a la qual Mn. Arenas accedí molt amablement.

Portal Obert: Com valora aquests primers mesos de curs al Seminari?

Resposta: **Encara és aviat per a fer un balanç... però puc dir que valoro aquests primers mesos positivament.**

P.O.: Què ha estat el millor i el pitjor fins ara?

R: **El millor ha estat adonar-me que el servei que em demanen el puc fer sense massa dificultats personals, tot i que el canvi d'estil de vida i d'acció pastoral, es pot dir que ha estat radical. També comprovar que malgrat la diferència d'edat i de formació hi ha una bona i cordial relació amb els joves superiors Mn. Jordi M. Herrero i Mn. Sergi Gordo. Amb l'administrador, Mn. Jordi Sotorra (amb qui som condeixebles), ja no cal ni dir-ho.**

El pitjor? Res. Petits inconvenients de la nova situació, fred... distàncies... però bé, són coses sense massa importància que es poden resoldre molt bé. No hi ha res de moment que mereixi aquest qualificatiu.

P.O.: Quins canvis substancials ha tingut el Seminari Menor entre el temps en què Vostè era seminarista i ara com a Rector?

R: **Jo vaig ser alumne de la Conreria dos cursos, del 1951 al 1953, i pertanyia a l'anomenada "secció tercera", que era per a vocacions tardanes. El nostre superior era Mn. Felip Casañas, excel.lent formador. Jo tenia 19 anys. L'ambient era molt bo. Pel fet d'ésser més grans se'ns donava un tracte una mica diferent en algunes coses. L'estructura del Seminari era el típic d'aquells temps, un internat amb una disciplina que posava els nois en un ambient clerical des de molt petits. No era, però, repressiu. El clima era molt humà, diferia molt dels internats corrents. Després, a l'any 1965 vaig venir a la Conreria com a superior, Vice-Rector del Grau Elemental i Director de Pre-universitari, l'equivalent al COU d'avui. Ja era tot diferent: un alt nivell acadèmic, un ambient sa, una espiritualitat sincera i eclesial i una liberalitat que feia que fos una comunitat jove i joiosa. Ara és diferent. La majoria dels joves no són "seminaristes", són alumnes externs que participen de la formació acadèmica del nostre centre i fins i tot alguns són interns i no són "vocacionats". Com pots comprendre, això dóna com a resultat una certa ambigüitat.Una trentena són "seminaristes". Joves d'avui dia que se senten inclinats cap al sacerdoci i que tenen en comú amb els altres la joventut i l'estudi. Hi ha bona convivència; la realitat és que el col.legi "es menja" el Seminari.**

Mn. Josep A. Arenas

> **"la vocació és un do, una gràcia que Déu ens fa i per tant n'hem d'estar contents i agraïts sense passar factura"**

P.O.: Quants joves passen al Seminari Major després d'acabar els estudis al Menor? Considera que són bastants?

R: **Pocs. Enguany tinc entès que hi han passat dos. L'any que ve, si Déu ho vol, seran 3 ò 4. Crec que haurien d'ésser més, tenint en compte que la nostra Diòcesi és molt gran i que hi pot haver candidats al sacerdoci de moltes procedències.**

P.O.: Com creu que s'ha d'animar un jove a seguir en el camí de la vocació sacerdotal?

R: **És difícil de dir-ho amb poques paraules. En primer lloc ha de tenir clara la vocació cristiana i ensems veure com pot viure aquesta vocació cristiana en la consagració radical al Regne, cercar la felicitat en el servei de l'Evangeli. Per a mi és un punt important entendre allò que diu Jesús: "no m'heu elegit vosaltres, sóc jo que us he elegit a vosaltres..." Adonar-se que la vocació és un do, una gràcia que Déu ens fa i per tant n'hem d'estar contents i agraïts sense passar factura. Comprendre i viure aquesta crida sabent "que tot ho puc en Aquell que em fa fort".**

Ajudar a entendre aquestes coses és la millor manera "d'animar" els seminaristes.

P.O.: Per què porten els pares als seus fills a estudiar al Seminari Menor? Què hi esperen trobar?

R: **Cal distingir. Els pares que porten els nois al col.legi cerquen ordre, disciplina, rigor acadèmic... a vegades dóna la impressió que molts els han portat a aquest centre perquè els "adobem". Els qui són seminaristes, no els porten, hi vénen. Ells han triat l'escola. Volen ser capellans. El temps els ajudarà a clarificar les coses, però mentre hi ha aquesta intenció, fa que l'ambient del seminari sigui peculiar, d'una gran vivacitat i fa que el col.legi no sigui ben bé com els altres. Sí, té un "aire" diferent.**

P.O.: Com viuen la fe els joves a la Conreria?

R: **La Conreria és un Seminari i pretenem crear un ambient, un estil de vida ben cristià: joiós, fraternal,**

solidari, lliure i on cadascú pot tenir la vivència de la fe segons la seva edat i segons el seu procés de creixement. Hi ha molta normalitat. A mi m'agradaria un to més elevat, però potser són fervors de novici (només fa 2 mesos que en sóc rector!).

P.O.: Què creu que li demana la Diòcesi al Seminari Menor?

R: **Li demana que vetlli i cultivi "les llavors de la vocació" dels nois que se senten cridats des de l'adolescència al sacerdoci i que ajudi a discernir el futur sense cap condicionament.**

"La Conreria és un Seminari i pretenem crear un ambient, un estil de vida ben cristià: joiós, fraternal, solidari, lliure"

P.O.: Creu que és prou valorat el Seminari Menor?

R: **Sincerament, crec que no gaire. En un temps se'n va parlar molt, i fins i tot se'n va qüestionar l'existència. Avui sembla per a molts mossens un problema o un assumpte "aparcat".**

P.O.: Considera suficients els llaços entre en Menor i el Major?

R: **Mai no seran prou suficients. De moment puc dir que les relacions amb els superiors són molt cordials. Més endavant intentarem d'establir contactes amb els seminaristes, sobretot amb els més grans.**

P.O.: Què opina de l'existència d'una revista pròpia, com és el "Portal Obert", al Seminari Major?

R: **Em sembla excel.lent. Cal comunicar-se, fer-se conèixer, dialogar! Aquest "Portal Obert" pot fer que el Seminari sigui més conegut i per tant més estimat. Escolta!, no es podria pensar en una secció destinada a la Conreria?**

P.O.: Per a acabar, quin consell donaria als seminaristes majors com a capellà?

R: **Una mica el que he dit abans: valorar la vocació com a regal de Déu, com a do. I tot això cal viure-ho amb joia, optimisme, despreniment, esperit de servei... Amb cara de pomes agres no farem res de bo. No li fem cap favor a Déu, essent capellans; és Ell qui ens el fa a nosaltres. Una altra cosa -i no és deformació professional- és que cal estudiar molt, de valent. Necessitem una preparació profunda i raonada per madurar en la fe i poder donar, a qui ens ho demani, raó de la nostra esperança.**

En darrer lloc, diria -ja ho sabeu!- que tot hi vagi embolcallat amb una vida de pregària centrada en l'espiritualitat de l'Església: la litúrgia. Acabo: cal saber què creiem, cal celebrar la nostra fe, cal viure per a Déu i per als altres el que creiem i celebrem. La fe es prova en la vida. Gràcies d'haver-me escoltat.

MARC-JESÚS VENERO I GÓMEZ
Primer de teologia

DR. TARRÉS I L'ADMISSIÓ ALS ORDES

Quan mires la història del nostre Seminari et trobes amb persones, fets, moments, que ens són entranyables i de bon record.

Entre les moltes cares que se't dibuixen n'hi ha una que destaca especialment, per la simpatia que desperta a tots els Seminaristes: el Doctor Pere Tarrés.

El seu pas pel Seminari tingué dues etapes diferents. Primer com a seminarista, de l'any 1940 al 1943, any en què fou ordenat de prevere. Tant ell mateix com els seus companys -en la seva majoria molt més joves que en Tarrés- tenen un bon record dels tres anys de convivència i mutu recolzament en el camí vocacional.

El seu retorn al Seminari poc temps després com a confessor, marcà la seva segona etapa en el Seminari de Barcelona. Qui el va conèixer en aquella època com a Director Espiritual no pot deixar de repetir el gran bé que va fer, acompanyant i aconsellant els joves candidats al Sacerdoci.

Tots els qui el van conèixer, tant en la primera com en la segona etapa, coincideixen a ressaltar l'admiració i el respecte que sentien davant l'exemple constant d'aquell bon sacerdot. Una admiració i respecte, altrament, pròpies de les que desvetllen els homes sants.

Però el Seminari no fou l'únic afortunat amb la presència del Doctor Tarrés. Altres llocs també tingueren l'ocasió d'enriquir-se amb ell, com per exemple la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià on hi fou destinat de vicari.

I és precisament en aquest temple, tan estimat per ell, on descansen ara les seves despulles. I això és motiu de gran joia per a tota la comunitat, que es reuneix cada any a Sarrià, el 6 de novembre, coincidint amb el seu trasllat a aquest temple. S'hi celebra una Eucaristia, en la qual es recorda amb agraïment tota la tasca que realitzà, amb aquella entrega i amor tan propis d'ell.

Enguany la joia ha estat doble, ja que el Seminari en ple hi ha participat, acompanyant la Comunitat Cristiana de Sarrià en la celebració de l'Eucaristia, presidida pel nostre arquebisbe Ricard M. Carles, a qui acompanyava el bisbe Ramon Daumal, i en el transcurs de la qual un grup de 13 seminaristes van rebre l'Admissió als Ordes. Un pas important que els acosta més a aquell Sagrament que el doctor Tarrés tant estimava, el sacerdoci.

I, certament, quin millor guia i amic en aquest camí que Mn. Tarrés ?.

Moltes felicitats als nostres companys i amics, per als quals el 6 de Novembre de 1992 ja s'ha convertit en punt d'unió i amistat amb Mn. Pere Tarrés i Claret.

Víctor Galindo
Curs Introductori
David Abadías
Primer de filosofia

PASSAT, PRESENT I FUTUR DE L'ESGLÉSIA LLATINOAMERICANA

El passat dia 12 de novembre Mons. Dammert, President de la Conferència Episcopal del Perú, va donar una conferència al Saló d'Actes del nostre Seminari sobre la realitat llatinoamericana, clausurant així el cicle que la Facultat de Teologia de Catalunya ha dedicat a "Amèrica en el 500 aniversari".

Després de valorar els elements clau en la realitat llatinoamericana se centrà en els nous desafiaments:

- L'Església no està exempta de perills en fer-se ressò de les majories i denunciant unes minories. La denúncia d'aquestes minories i l'acostament als pobres implica, sovint, la persecució de l'Església. Una Església que denuncia les tortures i les massacres durant les guerres civils, que continua promovent la justícia i ajudant les comunitats a dir no al terrorisme, comunitats que perdonen els qui maten els seus familiars.

- Existeix un fort sentiment racista que fa tractar els de diferent color o raça com a ciutadans de tercera i quarta categoria. És evident la influència de la primera evangelització d'aquests pobles (pietat popular...) i es fa necessària la inculturació de l'Evangeli en aquestes realitats. Urgeix defensar els drets humans, socials i polítics tot tenint en compte el gran percentatge de mestissos, afroamericans i indígenes, que són els pobres i sovint els més rebutjats.

- L'opressió de la dona: ella és la que treballa i la immensa majoria són analfabetes. En els últims anys al Perú han agafat consciència i es comencen a organitzar. Però persisteixen abusos sobretot contra les indígenes i afroamericanes. No es pot oblidar el nombre de divorciades, separades, mares solteres. A l'Església s'ha anat agafant el sentit d'igualtat i cal plantejar el paper de les dones dins l'Església, ja que elles són un punt fonamental de transmissió de valors.

- Els laics: la majoria de batejats no tenen consciència d'Església malgrat sentir-se catòlics. Tenen, per tant, una dicotomia entre pensament i vida, cosa que va en detriment de la tasca evangelitzadora.

No es tracta per tant d'imposar formes d'evangelització, encara que vagin bé en altres indrets, cal tenir un respecte profund vers les seves categories. Calen formadors (capellans i laics) per a arribar a tothom i que tinguin aquest sentit d'evangelització sense deixar de banda la formació integral.

La promoció humana ha de ser tractada per l'Església sota el principi de la subsidiarietat. Hi ha una pèrdua de responsabilitat cívica. D'altra banda l'Església s'ha hagut de convertir, per tal de ser més transparent en l'anunci de l'Evangeli. Hi ha hagut errors i faltes per les quals cal demanar perdó i continuar treballant. De fet és significativa l'actitud del Papa Joan Pau II que va voler anar a la Conferència de Santo Domingo amb sentit de peregrinació i expiació. Com solucionar aquests errors? Treballant per portar la bona nova a tots els camps i acompanyant el poble que cerca la llibertat que no se li dóna, essent així fidels al Crist.

■ Jesus Manuel Martínez Macías
Tercer de teologia

HOME I NATURALESA

Consideracions Entorn de l'Emergència i Aparició de l'Humà

Enguany la lliçó inaugural del curs acadèmic va córrer a càrrec del professor J.M. Via i Taltavull i tingué per títol: **Home i Naturalesa. Consideracions Entorn de L'Emergència i Aparició de L'Humà**.

Començà constatant que el fet que es formuli la pregunta, "Què és l'home?", ja suposa una certa confiança en l'existència d'una resposta, **confiança que cap absurdisme no pot negar**. Hi ha una dependència real **i no abstracta**, de l'home en relació a la naturalesa. Aquesta dependència és doble. Per una banda, el medi ambient ens **lliga i afaiçona**, i per una altra banda es dóna una dependència **de la continuïtat en el temps** d'una cadena biològica **que ha assegurat sense interrupció, des de fa uns tres mil milions d'anys aproximadament, la transmissió de la informació genètica a partir de la qual s'han conservat i diferenciat els vivents.**

El fet evolutiu és clar, ja que **la vida és lloc de transformacions i, almenys de fet, de transformacions orientades**. Per tant, es pot dir que hi ha una **unitat de l'home amb els vivents.** Però en la vida humana es dóna una novetat: l'home **en qualsevol dels estadis del procés d'humanització**, s'escapa **dels cercles indefinidament repetitius que caracteritzen la vida animal.**

En el pensament occidental es donen dos models per a interpretar aquesta l'evolució de l'home en el món natural: el que **ens situa al cim de la piràmide dels vivents**, i el que considera l'home com **un animal mancat**. Segons aquest darrer model, **a la plenitud de la vida animal li ha esdevingut una fractura que ha malmès les determinacions naturals i, tot fent-ho, ha permès a la vida d'esdevenir humana.** Mn. Via creu que cal considerar els dos models conjuntament, però dóna una especial importància al segon model. El trencament de les determinacions naturals, que comporta la pèrdua de l'instint d'espècie, com a regulador primer del comportament, hauria fet que l'home, davant de la naturalesa, es veiés necessitat de la mediació de l'altre home i de l'eina.

L'esforç mental necessari per a satisfer aquesta necessitat de mediació, mitjançant el desenvolupament d'un sistema de signes i d'eines (i **d'eines que fan eines**), hauria estat el motor (i no a l'inrevés) que hauria impulsat l'espectacular desenvolupament cerebral dels homínids durant més d'un milió d'anys. L'Homo Sapiens, doncs, hauria emergit en la mesura que hauria estat capaç de crear una cultura, entesa com **aquest gran 'medi' de relació de l'home amb l'home i amb la natura,** i que **té la seva pròpia autonomia**.

L'home de Neandertal, **primer entre els homes sapiens**, ja donava culte als morts i, per tant, tenia ja una consciència clara que havia de morir, però també confessava pel mateix culte, posseir una certa esperança de poder superar la mort. Aquesta radical novetat en la percepció del món, que té l'Homo Sapiens, cal atribuir-la a la donació, per part de Déu, de **la llum de l'ésser**, segint St. Tomàs, o a la **guspira de la creativitat** de què parlà S. Hawking a la inauguració dels Jocs Paralímpics de Barcelona 92, però també entesa com essent d'origen diví, transcendent.

Via concloïa: **l'home emergeix, però l'esperit que el porta és més que una mera emergència. El salt de la comprensió i de la creativitat possibles evidencien una ruptura: l'home no és fet solament del binomi matèria-energia, tot i estar-hi ben immers.** Ja al principi havia dit que L'Homo Sapiens no pot anomenar el món pròpiament **casa seva**, perquè, dèia, **la llar definitiva de l'home està més amb aquell que el crida des de l'infinit que en la terra de què emergeix**. Semblaria, doncs, que la confiança que en començar es posava en l'existència d'una resposta a la pregunta "Què és l'home?" està fonamentada principalment en la fe en un Déu transcendent.

■ JOAN MANEL SERRA. Primer de teologia.

BEATIFICACIONS A ROMA

FIDELS FINS A LA MORT

"Us agafaran i us perseguiran, us portaran a les sinagogues i a les presons, us duran

davant dels reis i governadors per causa del meu nom" (Lc 20,12)

Això és el que van tenir el goig de viure els 51 Missioners Claretians, la majoria seminaristes, beatificats aquesta tardor. Joan Pau II ens els va presentar com a exemple i estímul per a tots, però especialment com a exemple de "seminari màrtir".

En llegir el relat dels "fets martirials" pensava si seria capaç de donar la vida pel Crist i per la comunitat fins a vessar la sang. Quelcom hi havia d'extraordinari en aquella comunitat perquè els qui tenien oportunitat de fugir de la mort no ho fessin, si no era amb tots els seus germans.

En els nostres dies es viu un clima social més tranquil, no crec que mai ens diguin: "Traieu-vos aquest drap i sereu com nosaltres i us alliberarem". Es viu un cert ambient de "passotisme". No es fiquen amb nosaltres, simplement ens ignoren. Ja deia el Cardenal Suquía que estem "en un món de tornada del cristianisme, on el cristianisme se suposa que és conegut". A vegades, en tenim la culpa nosaltres mateixos per no manifestar públicament l'opció vital que hem pres personalment. Els nostres germans màrtirs no van fer grans discursos sobre Jesucrist, ni van defensar cap ideologia, solament van ser fidels al seu encontre amb Ell.

Va sobtar-me, també, l'oferiment de les seves vides per l'ordenament cristià del món obrer. Nosaltres estem cridats a evangelitzar aquest món obrer i a donar la vida, potser no de cop com ells però sí amb la presència diària en aquest món.

Els nostres germans màrtirs no van fer grans discursos sobre Jesucrist, ni van defensar cap ideologia, solament van ser fidels al seu encontre amb Ell

Als últims relats que van escriure, tots parlen de perdó.- Quin gran testimoni ens donen! A nosaltres, com diu el Sant Pare, ens cal "plantar en el propi ambient aquesta llavor de perdó" que ells van regar amb la seva sang.

Voldria acabar mencionant els altres màrtirs beatificats aquell mateix dia, germans de Sant Joan de Déu, també de la nostra terra, però d'ells en parlarem en una altra ocasió.

ALEX MARZO
Primer de filosofia

PREGÀRIA A LA MARE DE DÉU DE JOAN PAU II. *«PASTORES DABO VOBIS»*

Maria, Mare de Jesucrist i Mare dels sacerdots: accepteu aquest títol amb què avui us honorem per exalçar la vostra maternitat i per contemplar amb Vós el sacerdoci del vostre Fill unigènit i dels vostres fills, Santa Mare de Déu.
Mare del Crist, que donàreu un cos de carn al Messies sacerdot per la unció de l'Esperit Sant per tal de salvar els pobres i els de cor penedit: guardeu en el vostre cor i en l'Església els sacerdots, Mare del Salvador.
Mare de la fe, que acompanyàreu el Fill de l'home al temple perquè es complissin les promeses fetes als nostres pares: presenteu a Déu Pare, per a la seva glòria, els sacerdots del vostre Fill, Arca de l'Aliança.
Mare de l'Església, que junt amb els deixebles al cenacle imploràveu l'Esperit per al nou poble i els seus pastors, aconseguiu per a l'orde dels preveres la plenitud dels dons, Reina dels apòstols.
Mare de Jesucrist, que estiguéreu amb Ell a l'inici de la seva vida i de la seva missió, que el cercàreu com a mestre enmig de la gentada, que l'acompanyàreu a la creu, exhaust pel sacrifici únic i etern, i tinguéreu Joan a la vora, com a fill vostre: acolliu des del començament els cridats al sacerdoci, protegiu-los llur creixement i acompanyeu els vostres fills en la vida i en el ministeri, Mare dels sacerdots.
Amén.

DEL NOSTRE SR. ARQUEBISBE

No estaria pas fora de lloc que, a més dels sentiments envers Déu i el proïsme, ens preguntéssim si, mitjançant la nostra acció evangelitzadora, es va fent realitat en el nostre ambient el desig d'aquell Infant que nasqué amb una voluntat decidida d'arribar a ser «el primogènit d'una multitud de germans».

Es bo l'amor cristià envers Jesús, nascut de la Verge Maria. És millor treure'n, a més a més, les conseqüències i procurar que neixin, segons l'Esperit , molts fills de Déu, tot essent nosaltres mateixos conseqüents amb la mateixa condició de fills de Déu. Si això es així... UN BON NADAL!

† **Ricard Maria Carles,** arquebisbe de Barcelona

